

hvordan det her foregår. Det er jeg ikke engang sikker på.

Derudover er det komplet sort. Og det er ikke ministerens skyld. Men det er ikke blevet nemmere af det her. Hvis man tror det, så tager man meget, meget fejl. Og det betyder altså, at vi nu har lavet en opbureaukratisering, fordi vi har gjort det stik modsatte af, hvad man gør andre steder i forvaltningen, hvor man spørger: Hvor ligger et forvaltningsorgan mest hensigtsmæssigt? Jeg havde nær sagt, at bare fordi ministeren har set sig gal på biskopperne, skønt det altså står i vores bekendelsesgrundlag og alt muligt, at vi har dem, så fjerner man administrative opgaver fra dem, som de har løst perfekt.

Det er de eneste, der ikke har fået bare skyggen af en anmærkning fra Rigsrevisionen. De har løst opgaverne perfekt, og det har fungeret godt, men ikke altid gnidningsfrit og indimellem med surhed, sådan er det jo. Jeg mener, det er jo ikke så forfærdelig meget hurtigere end Kirkeministeriet, men dog alligevel, jo, en hel del. Men det har fungeret godt. Så skiller man det ud i en hel masse små kontorer, hvor de skal løse opgaver, som de således ikke får kompetencerne til.

Hvem der har glæde af det her, har jeg virkelig spurgt mig selv om. Og når jeg har spurgt provsterne, så er det i hvert fald ikke dem, der har bedt om det. Provsteforeningen har samlet afvist det her.

Derudover har stifterne jo altså samlet afvist i hvert fald den del af det, og det er en central del af det her forslag. Det er en central del af det.

Så har landsforeningen ganske rigtigt sagt ja. Og der kunne man da have nogle luskede motiver. Er det på partipolitisk tilhørsforhold? Det tror jeg såmænd ikke. Jeg har fundet ud af, hvem der virkelig får noget ud af det her. Det gør landsforeningen, for de skal til at ansætte en mindre hær af konsulenter, sådan at vi nu får bygget en stor mastodont op, og så kan det godt være, at nogle kommer op og siger: Jamen det er også det folkevalgte sted.

Jeg kan altså godt sige, at hvis vi satte en ganske almindelig valgobservation på landsforeningen og valget af landsforening, så ville de altså dumpe til et hvilket som helst valg, og det skal de ikke bebrejdes, for det må ikke være meningen med landsforeningen, at den skulle fungere, som om den var det folkevalgte organ for menighedsrådene. Det har aldrig været meningen med det.

Men det er klart, at de nu pludselig kommer til at få meget, meget stor magt. Der skal virkelig sådan bygges op omkring dem. Og jeg er ikke sikker på, at det er i de lokale menighedsråds interesse i betragtning af, at det er den bærende konstruktion i vores folkekirke, uanset om man som ministeren og en række andre herinde mener, at det er den eneste konstruktion, der er interessant, altså kun sognekirken, eller at man som jeg mener, at vi i henhold til vores bekendelsesgrundlag for folkekirken også har noget, der hedder den danske folkekirke som en samlet organisation, som også findes som andet end sine løse menigheder.

Kl. 13.30

Jeg synes jo, at jeg har teologien på min side, men jeg ved godt, at jeg ikke har flertallet og magten i denne her forsamling. Jeg har den jo nok lidt mere ude i kirkerne rundt omkring, det har jeg lagt mærke til, men det er jo så også en anden sag. Nu har jeg fået selv grundtvigianerne på min side, Kirkeligt Samfund er begyndt at sige de her ting, så nu er der virkelig sket noget. Alle biskopperne med en enkelt eller to som undtagelse mener det her. Det mener man selvfølgelig er slemt, men det var ikke sådan tidligere, det kan jeg forsikre for.

Det er ikke alt sammen kirkeministerens ære. Det var godt i gang inden. Halvdelen af biskopperne var, inden vores nuværende kirkeminister kom til, tilhængere af at få en anden struktur. Det er rigtigt, at det stort set er lykkedes hende at få hele holdet samlet, og det er jo godt gået. Jeg tror også, at det er herfra, det er lykkedes at få Kirkeligt Samfund med, men det var nu godt i skred inden, og den proces flytter sig, sådan at kirken vel på et eller andet tidspunkt beder om at blive herre i eget hus.

Dertil kommer noget, som vi jo ikke skal diskutere i detaljer i dag, men som bliver en del af denne her økonomisag. Denne kirkeminister er ved at blanke kirken fuldstændig af. Da hun for et år siden opdager, at der er ild i huset, og det opdager hun, tilkalder hun ikke brandbilen, men brandtilsynet, og hun undersøger, hvordan brandforsikringen er i huset, hvordan det sådan er med isolering og ting og sager, og det brænder og brænder, og gælden vokser og vokser, og ingen foretager sig noget, for nu skal der laves undersøgelser af, hvis skyld det eventuelt måtte være, og hvad der er sket.

Det kunne jo være i den underholdende branche alt sammen, kirken skal såmænd nok bestå alligevel, men det fortvivlende er, at der nu er en